

Svenska Bankföreningen

REMISSYTTRANDE
2006-03-01

Finansdepartementet
Finansmarknadsavdelningen
103 33 Stockholm

”Promemoria om nya kapitaltäckningsregler”

(Fi2005/6495)

Sammanfattning av Bankföreningens viktigaste synpunkter

- För kreditinstituten är det centrala målet med den svenska kapitaltäckningslagen att den ska säkerställa att EUs regelverk tillämpas i Sverige på ett konkurrensneutralt sätt, så att svenska institut inte drabbas av hårdare regler och högre kapitalkostnader än konkurrerande institut i andra länder. Detta är av stor betydelse för de svenska institutens kunder, eftersom de nya kapitaltäckningsreglerna kommer att få betydligt större genomslag på institutens prissättning än nuvarande regler.
- För att säkerställa en konsekvent rättstillämpning är det av stor vikt att lagtexten är så tydligt och begripligt utformad att man kan bedöma effekterna av lagen. Bankföreningen anser inte att så är fallet. Beträffande många avsnitt av lagförslaget gäller att läsaren måste vara väl förtrogen med EUs bakomliggande direktiv för att förstå vad de svenska bestämmelserna betyder. Bankföreningen

anser att varje kapitel i lagen måste kunna förstås även av andra än dem som är experter på EUs kapitaltäckningsdirektiv.

- Om Finansinspektionen får de mycket långtgående bemyndiganden som lagförslaget innebär, är det viktigt att lagtexten kompletteras så att den tydligt anger vilka principer som ska gälla för utformningen av Finansinspektionens föreskrifter. Annars är det svårt att bedöma effekterna av lagen.
- Som ett viktigt exempel på sådana principer bör det av lagtexten framgå att Sverige inte ska införa strängare kapitaltäckningsföreskrifter än enligt EUs direktiv, om det inte på grund av nationella särförhållanden är motiverat av hänsyn till väsentlig negativ inverkan på den finansiella stabiliteten. Vidare bör det i lagtexten anges att Finansinspektionen vid utformningen av kapitaltäckningsföreskrifterna ska ta hänsyn till svenska kreditinstituts internationella konkurrenskraft. Detta är viktigt för att Sverige ska stärka sin plats som en attraktiv bas för finansiell verksamhet.
- Sverige bör i lagen införa EU-direktivets möjlighet att begränsa kapitalkravet till en beräkning enbart på konsoliderad nivå. Annars kan svenska institut drabbas av konkurrensnackdelar jämfört med institut i andra länder. Det är på konsoliderad nivå som en institutgrupps centraliserade riskkontroll hanteras.
- En viktig fråga är beräkningen av det konsoliderade kapitalkravet för en svensk institutgrupp med dotterbolag eller filialer i andra länder som tillämpar EUs regler. Lagtexten bör av konkurrensskäl ange att ett institut vid den konsoliderade beräkningen får för dessa dotterbolag och filialer använda de kapitaltäckningsregler som de utländska tillsynsmyndigheterna använder. Detta är en förutsättning för en enhetlig finansiell marknad inom EU.

Bankföreningens remissyttrande har i huvudsak strukturerats i enlighet med dels kapitelindelningen, dels lagförslagen i Finansdepartementets PM.

Principiella synpunkter, m.m.

Bankföreningen lämnar i avsnitten 5.1 – 10.2.1 synpunkter på nedanstående principiella frågor av särskilt stor betydelse för utformningen och tillämpningen av den nya lagen:

- Behovet av tydlig lagtext
- Frågan om långtgående bemyndiganden för Finansinspektionen
- Vikten av konkurrenskraftiga regler för svenska institut.

5.1 En ny lag om kapitaltäckning m.m.

Finansdepartementet föreslår att EUs kapitaltäckningsdirektiv ska implementeras i Sverige dels genom en ny lag om kapitaltäckning och stora exponeringar, dels genom bemyndiganden att meddela föreskrifter med stöd av den nya lagen. Dessutom föreslås ändringar i vissa andra lagar, bl.a. i lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Behovet av tydlig lagtext

Bankföreningen anser att det centrala målet för den svenska kapitaltäckningslagen är att säkerställa att EUs kapitaltäckningsdirektiv tillämpas i Sverige på ett konkurrensneutralt sätt, så att inte svenska kreditinstitut drabbas av hårdare regler – och högre kapitalkostnader – än konkurrerande institut i andra länder. Detta är av stor betydelse för de svenska institutens kunder, eftersom de nya kapitaltäckningsreglerna kommer att få betydligt större genomslag på institutens prissättning än nuvarande regler. För att säkerställa att detta centrala mål uppnås, är det av stor vikt att lagen är så tydligt och begripligt utformad att man kan bedöma effekterna av dess tillämpning. Föreningen anser inte att så är fallet.

Enligt Bankföreningens uppfattning är förslaget till ny lag om kapitaltäckning och stora exponeringar i många delar otydligt och svårbegripligt. Beträffande många avsnitt av lagförslaget gäller att läsaren måste vara väl förtrogen med EUs bakomliggande direktiv för att förstå vad de svenska bestämmelserna betyder. Föreningen anser att varje kapitel i lagen måste kunna förstås även av andra än dem som är experter på EUs kapitaltäckningsdirektiv. För att detta ska uppnås fordras omarbetningar av lagförslaget. Behovet av tydlighet i och begriplighet av lagen understryks av att beslut som Fi-

nansinspektionen meddelar enligt lagen får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol (14 kap 1 §), som därför måste kunna förstå och tolka lagtexten. En tydlig lagtext är nödvändig för en konsekvent rättstillämpning och för rättssäkerheten.

Viktiga begrepp saknar definitioner i lagförslaget. Vi anser att vissa grundläggande – och i dessa sammanhang helt nya – begrepp bör förklaras i lagen. Som exempel på detta vill Bankföreningen nämna följande:

- Det nya begreppet ”operativa risker”, för vilka lagförslaget i bl.a. 2 kap 6 § och 6 kap 1 § anger bestämmelser om kapitalkrav utan att det anges i lagtexten vad operativa risker är. På sid. 64 i promemorian anges: ”Andra risker vid sidan av de finansiella riskerna kan samlas under begreppet operativ risk”. På sid. 65 finns en något utförligare beskrivning av operativa risker som slutar med ”Operativa risker kan i princip sägas utgöra ett samlingsbegrepp för icke-finansiella risker”. Bankföreningen vill framhålla att det även finns risker som ligger utanför de operativa riskerna. En definition i lagtexten är önskvärd.
- De nya begreppen ”en enkel internmetod” och ”en avancerad internmetod” (4 kap 7 §). Det finns ingen förklaring i lagtexten på skillnaderna mellan dessa metoder.
- Begreppet ”förvaltningsbolag” (9 kap 6 § p. 1) saknar definition.

Som exempel på annat slag av otydlighet i lagtexten och promemorian vill vi nämna följande uttryck som anges beträffande ett instituts möjlighet att vid beräkning av operativa risker få byta till en mindre avancerad beräkningsmetod, efter tillstånd av Finansinspektionen:

- I lagförslaget 6 kap 9 § anges: ”om institutet kan visa att det finns skäl för det”.
- Sid. 225 sista stycket: ”om institutet kan visa att det finns godtagbara skäl för det”.
- Sid. 226, första stycket: ”om instituten kan styrka att det finns goda skäl för detta...”. En liknande skrivning finns i andra stycket.
- Sid. 226 sista stycket: ”om instituten kan visa att det finns skäl för det”.
- Sid. 326 första stycket: ”om det finns särskilda skäl”.

Även beträffande skrivningarna om ett instituts möjlighet att beträffande beräkning av kreditrisker byta till en mindre avancerad beräkningsmetod finns på flera ställen liknande växlingar mellan uttrycken ”goda skäl” och ”godtagbara skäl”.

Frågan om långtgående bemyndiganden för Finansinspektionen

Bankföreningen konstaterar att Finansdepartementets förslag innebär att mycket långtgående befogenheter kommer att lämnas till Finansinspektionen (FI) att utforma detaljerade kapitaltäckningsföreskrifter. I lagförslaget 13 kap 1 § finns fyrtio punkter avseende områden som ”regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om”.

Bankföreningen anser att om FI får så omfattande befogenheter är det viktigt att lagförslaget kompletteras så att det i lagen tydligt anges vilka principer som ska gälla för utformningen av FIs kapitaltäckningsföreskrifter. Annars är det svårt att bedöma effekterna av lagen. FIs beslut och tillstånd kan vara helt avgörande för ett instituts framtid. Om lagen inte ger tillräckliga riktlinjer till FI, blir situationen den att FI utan ”vägledning” skriver reglerna, ger tillstånd och fattar beslut. Vid ett instituts eventuella överklagande av FIs beslut hos allmän förvaltningsdomstol, finns då endast FIs egna regler för domstolen att tolka, trots att domstolen enligt lagförslagets 14 kap 1 § ska pröva beslut ”som Finansinspektionen meddelar enligt denna lag”.

Bankföreningen anser det viktigt att följande principer ska framgå av lagen:

- Kapitaltäckningsföreskrifterna ska inte medföra strängare regler för svenska institut än vad EU-direktivet kräver om det inte på grund av nationella särförhållanden är motiverat av hänsyn till väsentlig negativ inverkan på den finansiella stabiliteten.
- Vid utformningen och tillämpningen av kapitaltäckningsföreskrifterna ska hänsyn tas till de svenska kreditinstitutens internationella konkurrenskraft.

Den första av de två ovannämnda principerna motiveras av vad Bankföreningen tidigare i detta avsnitt har framhållit beträffande behovet av konkurrensneutralitet mellan svenska och utländska institut. Att nationella kapitaltäckningsregler bör avvika från

EUs regler endast om det är motiverat på grund av nationella särförhållanden är en viktig princip inom EU.

Beträffande den andra principen vill Bankföreningen framhålla följande. För att Sverige ska stärka sin plats som en attraktiv bas för finansiell verksamhet, är det viktigt att svenska institut har minst lika goda förutsättningar som sina konkurrenter i andra länder. Detta är i linje med regeringens uttalande att ett mål för Finansinspektionens verksamhet ska vara att ”medverka till att goda förutsättningar finns för att bedriva finansiell verksamhet” (”Regleringsbrev för budgetåret avseende Finansinspektionen”, Regeringsbeslut 2005-12-20).

När Finansdepartementet i sin PM föreslår att Finansinspektionen ska kunna få de mycket långtgående befogenheter att utfärda detaljerade kapitaltäckningsföreskrifter, som följer av de fyrtio punkterna i 13 kap 1 §, är det motiverat med utförliga och vägledande skrivningar i författningskommentarerna till denna paragraf. Sådana saknas dock där. Den enda författningskommentar som finns till hela detta mycket viktiga kapitel om ”Bemyndiganden” är följande: ”Kapitlet innehåller bemyndiganden”. Bankföreningen anser att författningskommentarerna till detta kapitel måste skrivas på sådant sätt att de innebär tydliga vägledningar när Finansinspektionen ska utnyttja dessa långtgående bemyndiganden.

Av författningskommentarerna till kapitlet om ”Bemyndiganden” bör tydligt framgå att en viktig faktor för konkurrensen med utländska institut är att FI vid tillämpningen av regelverket ska ta hänsyn till följande:

- Riskhantering är ett område under ständig utveckling. Ett av syftena med detta nya och till stor del principbaserade regelverk är att främja tillväxten av god riskhantering i instituten. Eftersom dessa för närvarande befinner sig relativt tidigt i denna utveckling, måste regelverket tillämpas med viss flexibilitet. Det finns dessutom flera temporära skyddsnät inbyggda i regelverket i form av ”golv” etc. FI bör därför ha en flexibel inställning till institutens möjligheter att redan initialt uppfylla samtliga uppställda krav och villkor när det gäller andra än de enklaste metoderna avseende såväl kreditrisker som operativa risker. Dessa möjligheter bör bedömas över en viss tidsperiod. Annars motverkar man regelverkets syfte att institut med väl fungerande intern riskhantering ska använda

sig av riskkänsliga beräkningar. Exempelvis är en internmetod som i allt väsentligt uppfyller kraven mer värdefull från riskhanteringssynpunkt än att institutet tvingas in i schablonmetoden.

- En principbaserad flexibilitet i regelverket är viktig så att varje institut kan utforma sin riskhantering efter sina förutsättningar och behov. Finansinspektionen bör därför inte gå så långt i detaljreglering att effekten blir att myndigheten i praktiken övertar delar av ansvaret för institutets verksamhet.

Som goda exempel på mer preciserad vägledning för FI vill vi hänvisa till Finansdepartementets uttalanden på sid. 128 (om ”Ytterligare justeringar av kapitalbasen”), på sid. 158 första stycket (om ”Exponeringar mot institut”) och på sid. 159 första stycket (om ”Ingen riskvikt för vissa exponeringar mot vissa företag i samma grupp”).

5.2 Minimidirektiv?

Finansdepartementet anger att utgångspunkten för beräkningen av kapitalkravet för kreditrisker bör vara ”att inte frångå direktivet om det inte är motiverat av hänsyn till den finansiella stabiliteten. Att medlemsstaterna strävar mot gemensamma regler torde för övrigt vara nödvändigt för att underlätta samarbetet mellan medlemsstaterna”.

Bankföreningen vill understryka att det är av stor betydelse för de svenska kreditinstitutens internationella konkurrenskraft och för deras kunder att instituten inte tvingas verka under strängare – och mer kostsamma – kapitaltäckningsregler än sina utländska konkurrenter. Denna viktiga princip gäller naturligtvis inte bara för Finansdepartementets ovannämnda uttalande om ”kapitalkravet för kreditrisker” utan för samtliga kapitaltäckningsregler. Att denna viktiga princip ska gälla för FIs kapitaltäckningsföreskrifter bör – som framhållits under avsnitt 5.1 ovan – framgå av lagtexten. Syftet med EUs kapitaltäckningsdirektiv är ju att åstadkomma regler som är enhetliga mellan länderna.

9.1 Det sammanlagda kapitalkravet enligt huvudregeln

Finansdepartementet anger att varje institut ska ha en kapitalbas som uppgår till ett visst belopp.

Bankföreningen anser det synnerligen viktigt att Sverige i lagen inför EU-direktivets möjlighet att begränsa kapitalbaskravet till en beräkning enbart på konsoliderad nivå för en institutgrupp i Sverige (Artikel 69, p. 1 i "Kreditinstitutsdirektivet"). Detta är viktigt för att inte svenska institut ska lyda under strängare – och mer kostsamma – krav än konkurrerande institut i vissa andra länder. Föreningen anser att genom tillsyn och kapitalkrav på konsoliderad nivå har Finansinspektionen tillräckliga möjligheter att överblicka och kontrollera en institutgrupps riskprofil. Det är på konsoliderad nivå som en institutgrupps centraliserade riskkontroll hanteras och inte på "solo-nivå" för varje institut i gruppen. Det sätt på vilket ett institut / en institutgrupp väljer att organisera sig i olika juridiska enheter har underordnad betydelse för de risker som institutet / gruppen är exponerad mot. En begränsning av tillsynen till koncernnivån höjer både institutens och tillsynens effektivitet.

En viktig fråga är beräkningen av kapitalkravet på konsoliderad nivå för en svensk institutgrupp med dotterbolag eller filialer i andra länder som tillämpar EUs eller Baselkommitténs regler. Lagtexten bör ange att ett institut vid den konsoliderade beräkningen får för dessa dotterbolag och filialer använda de kapitaltäckningsregler som de utländska tillsynsmyndigheterna använder (s.k. mutual recognition). I annat fall skulle de svenska institutgrupperna drabbas av konkurrensnackdelar vid beräkningen av det totala kapitalkravet, även om värdlandets kapitalkrav får användas vid de separata beräkningarna för dotterbolagen och filialerna i utlandet. Dessutom skulle det medföra att instituten måste utföra dubbelarbete med parallella beräkningar för dotterbolagen/filialerna, om konsolideringen ska ske helt enligt svenska regler. "Mutual recognition" i detta avseende – dvs. ömsesidigt erkännande av andra tillsynsmyndigheters regelverk – är en viktig förutsättning för en enhetlig finansiell marknad inom EU. De principer, som ett annat EU-lands tillsynsmyndighet godtar, bör av konkurrenslikhetsskäl kunna få användas även för ett svenskt instituts verksamhet på detta EU-lands marknad. Det EU-landets kapitaltäckningsregler är ju baserade på samma direktiv som de svenska reglerna efter anpassning till det landets nationella förutsättningar. Det är vidare förknävat med betydande svårigheter att i vissa fall tillämpa svenska principer för samtliga verksamheter i en finansiell företagsgrupp. Ett exempel på detta är att vissa säkerheter troligen kommer att definieras och hanteras olika i olika länder, vilket medför att instituten skulle behöva koda säkerheter enligt minst två olika förutsättningar.

Om Bankföreningens förslag ovan att kapitalkravet ska begränsas till enbart konsoliderad nivå inte genomförs – dvs. om det i Sverige blir kapitalkrav även på solo-nivå – anser föreningen att lagen bör innehålla en bestämmelse som innebär att inte bara på konsoliderad nivå utan även på solo-nivå ska det vara tillåtet att beträffande dotterbolag och filialer utomlands använda de kapitaltäckningsregler som de utländska tillsynsmyndigheterna använder. Skälen härför är desamma som ovan anförts när institutet gör beräkning på konsoliderad nivå.

10.2.1 Beräkningen av det riskvägda exponeringsbeloppet för kreditrisker

Ingen riskvikt för vissa exponeringar mot vissa företag i samma grupp (sid. 158)

Finansdepartementet anger att EU-direktivets möjligheter att undanta vissa exponeringar inom finansiella företagsgrupper från kapitalkravet för kreditrisker bör införlivas med svensk rätt genom föreskrifter.

Bankföreningen vill först framhålla att frågan om 0 procents riskvikt för interna exponeringar givetvis kommer att sakna relevans för de svenska instituten om föreningens förslag om kapitalbasberäkning enbart på konsoliderad nivå – se avsnitt 9.1 ovan – genomförs i Sverige. Om emellertid detta förslag inte genomförs, anser föreningen att ett svenskt användande av möjligheten till 0 procents riskvikt för interna exponeringar är av synnerligen stor betydelse för de svenska institutens konkurrenskraft. Föreningen anser ovannämnda skrivning i Finansdepartementets PM vara ett bra exempel på uttalande även i den kommande propositionen såsom en tydlig vägledning för Finansinspektionens föreskrifter.

Bankföreningen har endast funnit att Finansdepartementet nämner denna fråga under avsnittet om schablonmetoden. Föreningen vill betona att institut även vid internmetoden kan få möjlighet att använda riskvikten 0 % för interna exponeringar (enligt ”Kreditinstitutdirektivet” Artikel 89, p. 1 e). Detta bör framhållas i propositionen.

10.3.2 Krav på tillstånd för internmetoden

Krav på riskklassificeringssystem (sid. 173)

Finansdepartementet använder på sid. 173 andra stycket uttrycken ”gäldenärsklasser” och produktriskklasser” utan närmare förklaring. I tredje och fjärde styckena används däremot uttrycket ”riskklasser”. I fjärde stycket används det svårförståeliga uttrycket ”enskilda juridiska personer”.

Bankföreningen anser att dessa uttryck är exempel på oklar terminologi i Finansdepartementets PM.

Internmetoden och dataskyddsreglerna (sid. 177)

Finansdepartementet behandlar här den viktiga frågan hur instituten ska inhämta och bevara de för internmetoden relevanta uppgifterna om kunderna. Departementet hänvisar till att det pågår ett arbete inom regeringskansliet om hur institutens möjligheter att inhämta kreditupplysningar förhåller sig till bestämmelserna i kreditupplysningslagen och personuppgiftslagen.

Bankföreningen vill i detta sammanhang uttrycka sin besvikelse över att detta utredningsuppdrag ännu inte har lett till en slutlig lösning på detta viktiga område. Föreningen har under de senaste åren, tillsammans med Finansinspektionen, haft upprepade kontakter med Justitiedepartementet och framhållit frågans betydelse för att instituten ska kunna använda internmetoden. Föreningen anser det mycket angeläget att Finansdepartementet tar initiativ till en snabb och konstruktiv lösning av denna brådskande fråga.

11.2 Möjligheten att beakta kreditriskkydd

Beräkning av kreditriskkyddets effekter (sid. 187)

Finansdepartementet anger (sid 189): ”Kreditriskreducering får beaktas i all affärsverksamhet med undantag för tillgångar som ingår i handelslagret och icke likvida till-

gångar som dragits av från kapitalbasen ... Bestämmelsen avser således den del av verksamheten för vilken ett kapitalkrav för kreditrisker skall beräknas”.

Bankföreningen vill framhålla att motsvarande riskreducering måste få användas exempelvis vid förekomsten av nettningavtal och marginalsäkerheter eftersom dessa reducerar motpartsrisker. Det är viktigt att en bestämmelse om detta intas i lagen, förslagsvis i kapitel 5.

14.1 Beräkning av kapitalkravet för operativa risker

Finansdepartementet anger att Finansinspektionens tillstånd krävs för att ett institut – vid beräkning av kapitalkravet för operativa risker – ska få använda en alternativ schablonmetod eller en internmätningmetod. I lagförslaget (6 kap 3 §) anges: ”Ett institut får, efter anmälan till Finansinspektionen, beräkna kapitalkravet för operativa risker, enligt en schablonmetod”.

Bankföreningen tillstyrker det föreslagna förfarandet. Enligt EU-direktivet krävs inget tillstånd från tillsynsmyndigheten för att ett institut ska få använda schablonmetoden för operativa risker. Det finns inget skäl att Sverige skulle vara strängare på denna punkt än EUs regler.

Synpunkter på lagtexten i förslaget till Lag om kapitaltäckning och stora exponeringar

1 kap 6 §

Bankföreningen vill framhålla att lagförslagets beskrivning av en position som ”innehålls i handelssyfte” skiljer sig från nuvarande beskrivning i 3 kap 3 § p. 1. I den gällande bestämmelsen anges ”i avsikt att på kort tid dra nytta av faktiska och/eller förväntade skillnader mellan inköps- och försäljningspriser ...”. I förslaget till lagtext saknas ordet ”skillnader”.

1 kap 8 §

Finansdepartementet föreslår beträffande ”vilka positioner som skall ingå i handelslaget” och beträffande ”en handelsstrategi” att ”Styrelsen skall se till att det för dessa ändamål finns skriftliga riktlinjer och instruktioner”.

Bankföreningen vill framhålla att i ”Kapitalkravsdirektivet” (Annex VII, del A, 1 a) uppställs inget krav på att styrelsen ska befatta sig med dessa frågor. Där anges att det är ”den högsta ledningen”/”senior management” – dvs. inte ”styrelsen”/”the Board” – som ska godkänna handelsstrategin. Vidare anges där att ”det skall finnas klart definierade riktlinjer och förfaranden för aktiv hantering av positionerna”; här anges sålunda varken att det är styrelsen eller den högsta ledningen som ska godkänna detta. Inte heller anges beteckningen ”instruktioner”. Det är viktigt att de svenska bestämmelserna nogt följer EUs skrivningar så att inte styrelsen tillförs frågor av operativ karaktär. Detta är inte heller EU-direktivets avsikt.

3 kap 5 §

Finansdepartementet föreslår i denna paragraf procentgränser som ska gälla för avräkning från kapitalbasen för tillskott i finansiella företag.

Bankföreningen vill uppmärksamma att Finansdepartementet i denna paragraf anger gränsvärdena ”5 procent av företagets kapital ...” respektive ”5 procent av det egna kapitalet eller de egna fonderna i företaget ...” medan motsvarande gränser i EU-direktivet är ”10 procent”. Detta innebär konkurrens- och kostnadsnackdelar för svenska institut. Föreningen anser inte att den strängare svenska regeln kan motiveras av nationella särförhållanden eller ”av hänsyn till den finansiella stabiliteten”. Det är därför angeläget att Sverige här implementerar EUs 10-procentsgränser.

4 kap 6 §

Finansdepartementet skriver i första stycket: ”Ett institut får, efter tillstånd av Finansinspektionen, använda en internmetod i stället för schablonmetoden ...”.

Bankföreningen anser att denna formulering ger ett felaktigt intryck, eftersom ett institut – enligt 4 kap 9 § – samtidigt kan få använda schablonmetoden, en enkel internmetod och en avancerad internmetod.

4 kap 9 §

Bankföreningen antar att det i första meningen har fallit bort ordet ”inte” – dvs. det bör stå ”alla exponeringar som inte ingår i handelslagret” (jämför författningskommentaren).

Bankföreningen vill framhålla att det för institut som använder en internmetod finns behov av att kunna använda schablonmetoden exempelvis i situationer med nya produkter, nya marknader, nya kundgrupper och vid förvärv av institut intill dess det finns förutsättningar att tillämpa en internmetod för verksamheten ifråga. Detta bör tydligt framgå av lagen.

4 kap 13 §

Finansdepartementet anger i andra stycket: ”Om en annan behörig myndighet än Finansinspektionen har delat in ett kreditvärderingsföretags kreditvärderingar i kreditkvalitetssteg, skall inspektionen använda samma indelning”. Av författningskommentarerna framgår att med uttrycket ”annan behörig myndighet” avses ”utländsk tillsynsmyndighet”.

Bankföreningen anser att det är bra om olika tillsynsmyndigheter har konvergenta uppfattningar i denna fråga. Tolkningen av lagförslaget kan dock bli egendomlig. Ska FI vara tvungen att alltid rätta sig efter en indelning som ett annat lands tillsynsmyndighet har gjort? Avgörande blir i så fall vilken tillsynsmyndighet som hinner först med en indelning. Vad händer om tillsynsmyndigheter i två andra länder har gjort olika indelningar? Bankföreningen anser att det bör förtydligas att bestämmelsen avser situationer när en utländsk tillsynsmyndighet har beslutat om lokalt anpassade kreditkvalitetssteg.

4 kap 15 §

Bankföreningen vill påpeka att formuleringen i denna paragraf – avseende minskning av kreditrisken med hjälp av kreditriskskydd – felaktigt kan tolkas som att kreditriskskydd får beaktas endast när ett institut använder ”schablonmetoden eller en enkel variant av internmetoden”, dvs. inte när institutet använder en avancerad internmetod. Detta bör förtydligas i propositionen.

6 kap 2 §

Finansdepartementet anger i andra stycket: ”Vid tillämpning av basmetoden motsvarar kapitalkravet för operativa risker 15 procent av ett årligt genomsnitt av rörelseintäkterna under de tre senaste räkenskapsåren ...”.

Bankföreningen anser att formuleringen kan missförstås. I stället bör anges: ”Vid tillämpning av basmetoden motsvarar kapitalkravet för operativa risker 15 procent av genomsnittet av de årliga rörelseintäkterna under de tre senaste räkenskapsåren ...”.

6 kap 8 §

Bankföreningen vill – beträffande kombination av olika metoder avseende operativa risker – framhålla att för institut som använder schablonmetoden eller internmätningssmetoden finns behov av att kunna använda en enklare metod, exempelvis vid förvärv av institut, intill dess det finns förutsättningar att tillämpa en mer avancerad metod för verksamheten ifråga – på liknande sätt som framhållits avseende kreditrisker under 4 kap 9 § ovan. Detta bör tydligt framgå av lagen.

9 kap 7 §

Bankföreningen vill här hänvisa till att vi under avsnitt 9.1 ovan har föreslagit att kapitalbaskravet ska begränsas till en beräkning enbart på konsoliderad nivå. Det innebär att förslaget i 9 kap 7 § om offentliggörande av dotterbolags kapitalbas och kapitalkrav inte blir relevanta. Om Bankföreningens förslag inte vinner gehör, anser vi att Finansdepartementets förslag i första styckets andra mening går längre än vad som krävs av EU. Ett uppfyllande av kraven i ”Pelare 3” avser endast gruppnivå. Lagen bör därför

endast kräva att dotterbolag offentliggör primärkapitalrelationen och kapitalkravsrelationen.

10 kap. Tillsyn

Bankföreningen anser att detta kapitel bör struktureras om på ett mer lättbegripligt och överskådligt sätt. I detta kapitel förekommer bl.a. följande underrubriker, vilket är förvirrande för läsaren:

- Uppgiftsskyldighet
- Tillsynsredovisning
- Rapportering
- Uppgiftsskyldighet (*ännu en gång*)

Synpunkter på lagtexten i förslaget till Lag om ändring i lagen om bank- och finansieringsrörelse

6 kap 2 §

Finansdepartementet föreslår i andra styckets p. 2 följande formulering: ”*det har tillfredsställande rutiner för intern kontroll*”.

Bankföreningen anser att formuleringen bör ändras till: ”det har tillfredsställande intern kontroll”. Det är *hela* den interna kontrollen som ska vara tillfredsställande – inte bara *rutinerna*. I en tillfredsställande intern kontroll ingår givetvis att institutet även har tillfredsställande rutiner för denna kontroll.

SVENSKA BANKFÖRENINGEN

Dess styrelse

Ulla Lundquist

Bengt-Göran Löwenthal